

Lenneke Ruiten leeft haar droom en wordt door de gerenommeerde operahuizen gevraagd. FOTO VICTOR THOMAS

Nu het Concertgebouwworkest nog

INTERVIEW OPERAZANGERES

Lenneke Ruiten is de grote trekker van Festival Vocallis. De Nederlandse sopraan maakt momenteel carrière bij de meest gerenommeerde operahuizen wereldwijd. „De adrenaline moet in jouw voordeel gaan werken.”

MAASTRICHT
DOOR MAURICE WICHE

Haar naam prijkte in 2014 op de affiches van de Salzburger Festspiele, ster-tenor Rolando Villazón rekent ze tot haar persoonlijke vrienden, en een aantal maanden geleden debuteerde ze op de plek waar de roemrijke Maria Callas haar grootste triomfen vierde: de Scala van Milaan. Ja, het gaat hard met Lenneke Ruiten (1977), de Nederlandse sopraan, superster en moeder. De Velsense is dit jaar dé grote trekker van Festival Vocallis, waar ze het openingsconcert verzorgt. Haar diepste wens? „Met het Koninklijk Concertgebouw Orkest zingen! De Berliner en Wiener Philharmoniker hebben al eens bij mij aangeklopt, maar zij nog nooit. Ik wacht nog altijd op een uitnodiging. Lijkt me heerlijk.” Ruiten leeft haar droom. Gerenommeerde operahuizen nodigen haar uit en zij mag kiezen welk repertoire

ze wenst te zingen—een privilege dat alleen de allergrootsten ten deel valt. Zo belandde ze recent in het Zwitserse Lausanne voor de titelrol van Donizetti's *Lucia di Lammermoor*. „Mijn grootste succes ooit”, laat ze tussen twee voorstellingen door per telefoon weten. „Maar je moet op alle vlakken je mannetje staan”, vult ze aan. „Want regisseurs kunnen soms de gekste dingen van je vragen. Ik moest de grote waanzinsscène aan het slot in een kleine kubus achterin het podium zingen. Dat heb ik geweigerd. Als ik het wel had gedaan hadden de critici en het publiek waarschijnlijk gezegd dat de hoofdrolspeelster een beetje mat klonk. Ik heb geleerd op zo'n moment voor mezelf op te komen.”

Afgewezen
Zelfbewustzijn: een eigenschap die ze al vroeg leerde ontwikkelen. Want geloof het of niet, het had weinig gescheeld of een loopbaan als zangeres was er voor haar nooit ge-

komen: de topsopraan werd tweemaal afgewezen voor het conservatorium. „Op de dag van mijn derde auditie twijfelde ik en dacht: ik doe het niet”, blikt ze terug. „Prompt werd ik aangenomen. Achteraf zelden ze me dat ze me die eerste keren te jong vonden. Een paar jaar later kreeg ik weer een klap: de docenten vonden me niet goed genoeg om af te studeren. Ja, zo veel tegengas heeft mijn karakter wel gevormd.” Nu blijkt het een verworvenheid waarop ze altijd kan terugvallen. Geen overbodige luxe, want zingen op topniveau stelt de allerhoogste eisen. Een slechte dag kun je jezelf niet permitteren: voor jou tien anderen. „Je moet aan de goede kant van de stress blijven. De adrenaline moet in jouw voordeel gaan werken. Daar een balans in zien te vinden is extreem lastig. Toen ik onlangs debuteerde in de Scala van Milaan moest ik een ontzettend virtuozes aria zingen. Ik stond helemaal vooraan op het podium, keek recht in de tv-camera's. Op die momenten, er-

ken ik eerlijk, is de stress buitenproportioneel.” Haar agenda is drie tot vier jaar vooruit gepland. Ook bij het openingsconcert van Vocallis vrijdagavond is het spitsuur: ze zit middenin een productie van de Brusselse Muntchouwburg. Maar de liefde waarmee ze praat over het liedgenre—„een intiem kunstwerkje in je kamer dat je van alle kanten belicht en waar je heel erg van houdt”—verraadt dat ze geen routineklus hoeven te verwachten.

Máxima
„Het wordt heel apart. Er zijn drie delen, die worden ingeleid door een verteller. De bezetting wisselt constant. Ik zing onder meer *Chanson perpétuelle* van Ernest Chausson, een hoogtepunt van de Franse romantische liedkunst. Vorig jaar zong ik het in Parijs bij een staatsbezoek van koning Willem Alexander en koningin Máxima aan de toenmalige president François Hollande. Aangrijpende muziek voor sopraan, piano en strijkkwartet.”

‘Parijs rond 1900’ thema Festival Vocallis

Festival Vocallis richt zich op vocale muziek in het algemeen en het kunstlied in het bijzonder. De huidige editie begint vandaag en beslaat elf dagen. Voorstellingen vinden plaats op diverse Zuid-Limburgse locaties. Er is, voor het eerst in de historie, een overkoepelend thema: Parijs rond 1900.

Daaromheen heeft de (vernieuwde) organisatie een aantrekkelijk en doordacht programma opgesteld waarbij talloze doelgroepen worden bediend. Zo kan de liefhebber van serieuze muziek, naast het openingsconcert, terecht bij een concert getiteld *De Parijse Salon* (4-11, Sint Janskerk Maastricht), waarin werken van

Fauré, Ravel en Satie de revue passer. Drie dagen later wordt in de Kloosterbibliotheek in Wittern een link gelegd tussen Parijs en Maastrichtse componisten als Hollman, Wesley en Bonhomme. Wie houdt van lichte muziek kan op 6-11 naar het *Café des Chansons* (Ursulinenconvent Eijsden), waarin klassiekers van

Yes Montand en Jacques Brel ten gehore worden gebracht. Ook de jeugd komt aan bod: er zijn babyconcertjes, een opera voor kinderen (*Koco in de wolken*), en -opvallend- zwangerschapsconcerten, waarbij het publiek mag meezingen. Overdag zijn er openbare masterclasses.